

k zamítnutí žalobního nároku na plnění ze smlouvy, jež byla pro obě strany nezávazná.

Čís. 11667.

Právní poměry domovníků (zákon ze dne 30. ledna 1920, čís. 82 sb. z. a n.).

Úmluva, podle níž se zavázal domovník platiti z obývané jím místnosti nájem, jest nicotná, a jest domovník oprávněn (§ 1431 obč. zák.) domáhati se na majiteli domu vrácení zaplacené činže.

(Rozh. ze dne 13. května 1932, Rv I 578/31.)

Žalobce konal žalovaným majitelkám domu práce domovnické a kromě toho platil z jedné místnosti jím obývané ročně 1.000 Kč. Žalobě o vrácení placeného nájemného oba nižší soudy vyhověly, odvolací soud z těchto důvodů: Podle § 15 zákona čís. 82 z r. 1920 nemohou býti práva příslušející domovníku podle §§ 6 (2), 8, 10, 11 a 14 cit. zák. ujednáním vyloučena ani obmezena. Domovník nemůže se tedy vzdáti práva jemu podle § 8 cit. zák. příslušejícího, podle kterého jest mu dáti světlý, vhodný a k řádnému používání způsobilý byt, pokud lze o dvou místnostech, blízko domovních dveří; byly-li mu vykázaný místnosti stavebnímu, policejnímu a zdravotnímu nařízení odporující, může ihned zrušiti domovnický poměr a žádati náhradu škody. Úmluva mezi stranami uzavřená v roce 1927, podle které se žalobce zavázal konati v domě žalovaných domovnické práce, a přes to platiti z jedné místnosti jím obývané nájem 1000 Kč ročně, odporovala tudíž zákonu, a byla proto nicotná, ježto úmluvou tou se žalobce vzdal práva jemu podle § 8 cit. zák. příslušejícího na poskytnutí přiměřeného bytu jako domovníku, ač takové vzdání se jest podle § 15 téhož zákona zakázáno. Není tedy v souzeném případě mezi stranami ohledně placení nájemného z bytu domovnického vůbec platného závazku, třebaž mezi stranami ujednání o placení činže z bytu toho se stalo, ježto ujednání to jest samo sebou neplatné. Žalovaná strana netvrdila a neprokázala, že poskytla žalobci byt cennější, než na jaký měl žalobce podle zákona nárok, a že proto právem na něm požadovala příplatek na byt. Žalovaná strana netvrdila a neprokázala, že jí žalobce platil nájemné, ačkoliv dobře věděl, že podle zákona je platiti nemusí. Jest tudíž předpokládati, že se žalobce mylně domníval, že podle úmluvy jest povinen činži platiti, a že placením činže plní svůj platný závazek. Jsou tedy v souzeném případě dány veškeré předpoklady žaloby z bezdůvodného obohacení podle § 1431 obč. zák. a první soud posoudil věc správně i po stránce právní, odsoudiv žalovanou stranu k zaplacení zažalované částky. Odvolací soud nesouhlasí s míněním odvolatelek, že pro jejich názor svědčí rozhodnutí čís. 6966 sb. n. s. a poukazuje na rozhodnutí čís. 6075 sb. n. s., které svědčí pro názor prvním soudem jakož i soudem odvolacím zastávaný.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Důvod nesprávného právního posouzení věci neprovádějí žalované po zákonu, nevycházejíce ze skutkového zjištění odvolacího soudu, závazného i pro odvolací soud, nýbrž opírají uplatňovaný dovolací důvod o zjištění jimi samovolně zbudované. Dospěl-li však odvolací soud na základě skutkových zjištění k závěru, že došlo mezi stranami k ústní smlouvě domovnické podle § 1 zákona čis. 82/1920 sb. z. a n., posoudil věc správně s hlediska právního, vyhověv ve shodě s prvním soudem žalobnímu nároku, a stačí dovolatelky odkázati na jeho případné důvody.

Čís. 11668.

Byl-li vymáhající věřitel podle § 353, první odstavec, ex. ř. zmocněn, by na náklad povinného provedl knihovní výmazy, a bylo-li povinnému uloženo podle § 353, druhý odstavec, ex. ř., by napřed zaplatil náklad s tím spojený, neřídí se výše tohoto nákladu hodnotou pozemku, jenž má býti odevzdán bez dluhů, nýbrž výší pohledávek, jimiž jest zatížen a jež mají býti vymazány.

(Rozh. ze dne 13. května 1932, R II 107/32.)

Vymáhající věřitelka byla zmocněna podle § 353 první odstavec ex. ř., by na náklad povinné strany provedla knihovní výmazy na pozemku, a bylo povinné straně uloženo podle § 353 druhý odstavec ex. ř., by napřed zaplatila náklad s tím spojený. Tento náklad byl prvním soudem určen na 293.000 Kč a rekursním soudem snižen na 123.000 Kč, při čemž se rekursní soud řídil hodnotou, za kterou byl tento pozemek povinnou stranou prodán vymáhající věřitelce.

Nejvyšší soud určil náklad na 266.935 Kč.

D ů v o d y:

Rozhodnutí rekursního soudu právem napadá vymáhající věřitelka, neboť náklad, o který jde, neřídí se hodnotou pozemku, jenž má býti odevzdán bez dluhů, nýbrž výší pohledávek, jimiž jest zatížen a jež mají býti vymazány, což plyne již z úvahy, že plátce jest oprávněn požadovati kvitanci jen na věřiteli u s p o k o j e n é m (§ 1426 obč. zák.). Šetřením podle § 526 první odstavec c. ř. s. a § 78 ex. ř. bylo zjištěno, že ze zajištěných 272.314 Kč 46 h bylo zapláceno a odepsáno 24.519 Kč 10 h, že zbytek dosud vázne a že ani částka 19.139 Kč 63 h dosud není zaplácena. Bude tedy ku provedení knihovních výmazů, o něž jde, zapotřebí alespoň 266.935 Kč, a bylo proto dovolacímu rekursu co do této částky vyhověno a rozhodnuto, jak výše uvedeno.

Čís. 11669.

Zadržovací právo (§ 471 obč. zák.) nemá sloužiti k chikanosnímu protahování sporu a proto nemá míti uplatnění jeho v zápětí zamítnutí,